

[Aksel Larsen.]

i Hovedstaden 21 og i Provinsen 3 saakaldte Fritidsvirksomheder; hvor mange Børn de har Plads til, er ikke opgivet.

Men det er hele Statistikken, saadan ser det ud. Næsten overalt er Opgaverne løst ved Hjælp af det private Initiativ, idet det offentlige saa giver et Tilskud, og Forholdene maa naturligvis ogsaa derfor blive ret daarlige. Lønnen til det uddannede Personale er meget ringe, i Gennemsnit 1 527 Kr. aarlig, og Arbejdsdagen er i Regelen paa mindst 10 Timer. Desuden er Uddannelsesforholdene mange Steder saadan, at de, der vil gennemgaa Uddannelsen, som jo tager lang Tid, ikke alene skal arbejde gratis, men oven i Købet skal betale for at faa Lov til at være Elever paa Vuggestuer og Daghem.

Jeg har faaet en Del Breve i Anledning af hele denne Sags Behandling, og jeg vil meget gerne have den højtærede Formands Tilladelse til at oplæse et Afsnit af et saadant Brev. Det er en Kvinde, der skriver til mig:

„Jeg vil give et Eksempel paa, hvorledes Forholdene er for den Del af Befolkningen, der hedder svagelige Børn. I mit Bekendtskab er en lille Dreng, et Børnehavebarn, hvis Moder gaar paa Arbejde. Han blev i Maj Maaned i Aar indlagt paa Sundby Hospital lidende af Angina og en Lungesygdom. Han laa deroppe i to Maaneder, og det blev besluttet, at han skulde paa Sanatoriet for at faa en haardt tiltrængt Rekreation. Barnet blev udskrevet fra Hospitalet i Juli Maaned, og endnu den Dag gaar han i Børnehaven uden Lægetilsyn og venter paa, at der skal blive Plads til ham paa Sanatoriet.

For 14 Dage siden kom der imidlertid Bud, at nu skulde Barnet rejse. Han skulde dog først stille ude hos Dr. Bojesen. Det blev mig, der fulgte ham derud. Barnet havde i Mellemtiden paa draget sig nogle Saar i Ansigtet. De var fremkommet paa den Maade, at han var faldet og havde slaaet Hul paa Haanden. Moderen havde renset og forbundet Saaret, men da hun om Aftenen henter Drengen i Børnehaven, er Forbindingen revet af, og Saaret fuldt af Snavs. Dette resulterede igen i, at Udslettet bredte sig til Ansigtet.

Da Dr. Bojesen saa Drengen, for han op som Troid af en Æske og spurgte, om jeg troede, de kunde forsvare at sende et Barn med saadanne Saar ned blandt et halvt Hundrede andre. Jeg

svarede stilfærdigt, at Drengen i 8 Dage havde opholdt sig med samt sine Saar i en Børnehave med ca. 30 Børn, uden at det var faldet nogen for Brystet. Den gode Doktor blev mig Svar skyldig og gav sig til at forklare mig, hvorledes Saarene skulde behandles, og sluttede med følgende Visdomsord: „Og saa maa de sige til Moderen, at hun de fire Dage, det varer, før Barnet skal rejse, maa blive hjemme og passe sit Barn.“ Jeg svarede: „Deres Kendskab til de bestaaende sociale Forhold maa være meget minimale, siden De kan komme med saadan en Udtalelse. Hvis Barnets Moder udeblev fra sin Arbejdsplads i det af Dem foreslaaede Tidsrum, Hr. Bojesen, for kun at passe sit Barn, vilde det for hende betyde Afskedigelse.“ Men nu blev den lille Mand meget fornærmet. Jeg skulde ikke, sagde han, komme og sige, at han, Dr. Bojesen, ikke havde Kendskab til sociale Forhold, det var at genere ham, og med hvilken Ret jeg talte i den Tone til ham, ligefrem staa her og stikle til ham. Med andre Ord, han gik fuldstændig over Gevind. Men efter 10 Minutters Forløb, hvilke jeg havde tilbragt i Venteværelset, blev jeg igen kaldt ind til Doktoren, og nu, oh, Under, var Doktoren Elskværdigheden selv. Han gav mig den Besked, at Moderen nede i Børnehaven skulde forlange fra ham, Dr. Bojesen, at Barnets Forbinding skulde skiftes to Gange daglig, og hvis de gjorde Vrøvl, skulde han underrettes.

Dette skete om Mandagen.

Den paafølgende Fredag faar Moderen saa med meget Besvær en Time fri fra sit Arbejde for at følge sit Barn paa Banegaarden. Men da hun staaer med Tøjet paa og skal gaa, kommer der et Brevkort ind ad Døren, hvorpaa staaer, at Afrejsen til Sanatoriet er udsat paa ubestemt Tid.“

Ja, saadan behandler man Arbejderkvinder og deres Børn i det saa højt besungne demokratiske Danmark. Alle disse Forhold kender i hvert Fald Underklassens Kvinder, og det er utilgiveligt, at der er Folk i dette høje Ting, som tillader sig ikke at kende til dem eller at se bort fra dem. Men det er jo netop dette sammen med Betragtningen af de almindelige sociale elendige Forhold overhovedet, specielt Arbejdsløsheden, der driver Kvinderne til Svangerskabsafbrydelse, naar de mod deres Vilje og Ønske er blevet besvangret. Og saa kan man vedtage, hvilke Lovforanstaltninger man vil,